

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи разширен състав)

11 юли 1996 година *

„Конкуренция – Решения на сдружения на предприятия – Споразумения между предприятия – Решение за освобождаване”

По съединени дела T-528/93, T-542/93, T-543/93 и T-546/93

Métropole Télévision SA, дружество, учредено по френското право, установено в Париж, за което се явяват адв. Pierre Deprez, Philippe Dian и в съдебното заседание, от адв. Didier Théophile, от парижката адвокатска колегия, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Aloyse May, 13, Grand-rue,

ищец,

Reti Televisive Italiane SpA, дружество, учредено по италианското право, установено в Рим, за което се явяват адв. Carlo Mezzanotte и Giovanni Motzo, от адвокатската колегия на Рим, Aurelio Pappalardo, от адвокатска колегия на Trapani, и в съдебното заседание, от адв. Massimo Merola, от адвокатска колегия на Trapani, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Alain Logang, 51, rue Albert Ier,

ищец,

подпомагани от

Sociedade Independente de Comunicação SA (SIC), дружество, учредено по португалското право, установено в Linda-a-Velha (Португалия), за което се явява адв. Carlos Botelho Moniz, от адвокатската колегия на Лисабон, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Carole Kerschen, 31, Grand-rue,

встъпила страна,

Gestevisión Telecinco SA, дружество, учредено по испанското право, установено в Мадрид, за което се явява адв. Santiago Muñoz Machado, от адвокатската колегия на Мадрид, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Carlos Amo Quiñones, 2, rue Gabriel Lippmann,

и

Antena 3 de Televisión, дружество, учредено по испанското право, установено в Мадрид, за което се явяват адв. Fernando Pombo Garcia, Ricardo Garcia Vicente, Emiliano Garayar Gutierrez и Maria Luisa Tierno Centella, от адвокатската колегия на Мадрид, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Claude Wassenich, 6, rue Dicks,

ищци,

* Език на производството то: испански, френски и италиански.

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват:

– по дело T-528/93, първоначално г-н Berend Jan Drijber, от нейната правна служба, и Géraud de Bergues, национален държавен служител, временно назначен в Комисията, впоследствие само от г-н Drijber,

– по дело T-542/93, от г-н Berend Jan Drijber, от нейната правна служба, подпомаган от Alberto Dal Ferro, от адвокатската колегия на Vicenza,

– по дела T-543/93 и T-546/93, от г-н Berend Jan Drijber и г-н Francisco Enrique González Díaz, от нейната правна служба,

и в съдебното заседание от г-н Guy Charrier, национален държавен служител, временно назначен в Комисията, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от нейната правна служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

подпомаган

по дело T-528/93 от

European Broadcasting Union, сдружение на излъчващи организации, учредено по швейцарското право, установено в Женева (Швейцария), за което се явява г-н Hanns Ullrich, университетски преподавател в Мюнхен, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Jean Welter, 100, Boulevard de la Pétrusse,

по дело T-542/93 от

Radiotelevisione Italiana SpA (RAI), дружество, учредено по италианското право, установено в Рим, за което се явяват адв. Patrizia Ferrara Ginsburg, от адвокатската колегия в Люксембург, Alessandro Pace и Gian Luigi Tosato, от адвокатската колегия на Рим, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Ferrara Ginsburg, 31, avenue Guillaume,

и

по дела T-543/93 и T-546/93 от

Radiotelevisión Española (RTVE), публичен орган, учреден по испанското право, установен в Мадрид, за който се явяват първоначално адв. Alfredo Sánchez-Bella Carswell, Rafael Aldama Caso and José Rivas Andrés, от адвокатската колегия на Мадрид, впоследствие от адв. Aldama Caso и Rivas Andrés, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Jean Welter, 100, boulevard de la Pétrusse,

встъпили страни,

иск за отмяна на Решение 93/403/ЕИО на Комисията от 11 юни 1993 г. относно производство по член 85 от Договора за ЕИО (IV/32.150 – EBU/Eurovision System, ОВ L 179, стр. 23),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи разширен състав),

в състав: г-н А. Saggio, председател, г-н Н. Kirschner, г-н А. Kalogeropoulos, г-н V. Tiili и г-н R.M. Moura Ramos, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

като взе предвид писмената фаза на производството, както и заседанието, проведено на 16 и 17 януари 1996 г.,

постанови настоящото

Решение

Предмет на производството

1. Métropole Télévision SA (наричано по-долу „М6”), ищецът по дело T-528/93, е частен телевизионен канал, който не е специализиран в дадена област и разрешен с решение от 26 февруари 1987 г. от компетентния френски орган да оказва телевизионна услуга с национално покритие, излъчвана чрез наземно радиоразпръскване в некодирани вид за десетгодишен период.
2. Reti Televisive Italiane SpA (наричано по-долу „RTI”), ищецът по дело T-542/93 е дружество, създадено по италианското право, получило на 13 август 1992 г. от компетентния италиански орган три отделни лицензии за радиоразпръскване с национално покритие на телевизионни програми, произведени от три предавателни станции (Canale 5, Italia 1 и Retequattro), излъчвани от едно държавно дружество и разпространявани чрез взаимосвързани инсталации.
3. Gestevisión Telecinco SA (наричано по-долу „Telecinco”), ищецът по дело T-543/93 е дружество, създадено по испанското право, през м. март 1989 г., оторизирано от компетентния испански орган да оказва частна телевизионна услуга в Испания за десетгодишен период, който може да бъде удължен.
4. Antena 3 de Televisión (наричано по-долу „Antena 3”), ищецът по дело T-546/93 е дружество, създадено по испанското право на 7 юни 1988 г., получило лицензия от компетентния испански орган да оказва непряко държавна телевизионна услуга за първоначален период от десет години.
5. В тези производства ищите искат отмяна на решение на Комисията 93/403/ЕИО от 11 юни 1993 г. съгласно процедурата, предвидена в член 85 от Договора за ЕИО (IV/32.150 – EBU/система Eurovision, ОВ 1993 г., L 179, стр. 23, наричано по-долу “решението”), адресат на което е European Broadcasting Union (наричан по-долу “ЕВU”).

6. Решението, което било прието съгласно член 85, параграф 3 от Договора, декларира, че разпоредбите на член 85, параграф 1 са неприложими за периода от 26 февруари 1993 г. до 25 февруари 1998 г.:

– относно вътрешните разпоредби на EBU и относно други правила за закупуване на права за телевизионно излъчване на спортни събития;

– обмен на спортни програми в рамките на Eurovision;

– договори с трети страни за достъп до тези програми.

EBU и система Eurovision

7. EBU е нестопанска търговска асоциация с идеална цел на радио- и телевизионни организации, създадена през 1950 г. със седалище в Женева (Швейцария). Съгласно член 2 от нейния устав, с измененията от 3 юли 1992 г., целите ѝ включват представляване на интересите на нейните членове в областта на програмите и в правната, техническата и други сфери, и по-специално да насърчава радио- и телевизионния обмен на програми по всички възможни начини, например Eurovision и Euroradio, и всякакви други форми на сътрудничество между нейните членове и с други излъчващи организации или групи от такива организации, и също да съдейства в преговори от всякакъв тип на нейните активни членове, и при поискване, да преговаря от тяхно име. Към датата на решението EBU наброява след сливане със сходна организация от Източна Европа 67 активни членове в 47 страни, разположени в европейската зона на излъчване, повечето от които са излъчващи организации от публичния сектор.

8. По времето, когато EBU била създадена, услугите по излъчване на радио и телевизия в Европа са предлагани почти изключително от организации от публичния сектор или от организации, натоварени с оказване на обществени услуги и често ползващи се от монопол. През 1984 г., малко преди развитието на телевизионни и излъчващи предприятия с предимно търговски характер, тенденция, която характеризира втората половина на 80-те години, EBU приема за първи път за член частна телевизионна организация, френското дружество Canal Plus. В допълнение, през 1986 г. EBU разрешава на френския телевизионен канал TF1 да остане активен член след като е бил приватизиран. През този период, в резултат на значително развитие на технологията в аудиовизуалния сектор, този сектор загубва първоначалната си еднородност. На пазара се появяват нови видове оператори с национален, регионален или презграничен характер, понякога специализирани в определени видове програми (културни, спортни или музикални) или финансирани чрез абонамент („платена” телевизия), с цел да използват разпространяването на телевизионни програми чрез кабел и сателит.

9. На 9 февруари 1988 г. Уставът на EBU бил изменен, за да може, според самата EBU, да „ограничи броя на членовете на Eurovision в съответствие с нейните цели и начин на функциониране”, които ги характеризират като специфична група на излъчващи оператори.

10. Член 3 от Устава, във версията от 3 юли 1992 г., гласи следното:

“§1 Съществуват две категории членове на EBU:

– активни членове

– асоциирани членове.

(...)

§3 Активното членство на EBU е отворено за излъчващи организации или групи от такива организации от страни, членуващи в Международния телекомуникационен съюз (ITU), разположени в европейската зона на радиоразпръскване, както е дефинирана в регламентите, приложени към Международната телекомуникационна конвенция, които предлагат в тези страни, с разрешение на компетентните органи, услуги по излъчване с национален характер и значимост, и които представят доказателства, че отговарят на всички условия, изброени по-долу:

а) Те са задължени да обхванат националното население на страната и в действителност вече обхващат поне една значителна част от тях, като полагат всички усилия за своевременно постигане на пълно покритие;

б) Те са задължени да предлагат, и в действителност предлагат, разнообразни и балансиранни програми за всички части на обществото, включително справедливо съотношение на програми, отговарящи на специални/малцинствени интереси на различни части от обществеността, без значение какво е съотношението между цената на програмата и аудиторията;

в) в действителност произвеждат и/или възлагат производството при собствен контрол на съдържанието, на значителна част от излъчваните програми.”

11. За да вземе предвид правата, придобити от старите членове, член 21, параграф 2 от Устава на EBU, с измененията от 9 февруари 1988 г., предвижда, че член 3, който също бил също изменен, няма да засегне статуса на организациите, които вече са били активни членове към 1 март 1988 г., когато измененията влизат в сила, но не отговарят на всички изисквания, установени в него. Във версията на Устава от 3 юли 1992 г., тази разпоредба фигурира в член 6, параграф 1, алинея 2.

12. Eurovision е основната рамка за обмен на програми между активните членове на EBU. Тя съществува от 1954 г. и една от основните цели на EBU. Съгласно член 3, параграф 6 от Устава, във версията от 3 юли 1992 г., „Eurovision” е телевизионна система за обмен на телевизионни програми, организирана и координирана от EBU, основана на разбирането, че членовете предлагат на другите членове, на основата на реципрочност, новинарското отразяване на важни събития, актуални репортажи, спортни и културни събития, проведени в техните страни и представляващи потенциален интерес за другите членове, като по този начин взаимно си осигуряват предлагане на висококачествена услуга в тези области на съответните национални аудитории”. Членове на Eurovision са активни членове на EBU и консорциумите от тези членове. Всички активни членове на EBU могат да участват в система на съвместно придобиване и споделяне на телевизионни права (и на разходите, свързани с тях) за международни спортни събития, наричани „права Eurovision”.

13. До 1 март 1988 г. придобивките от услугите на EBU и Eurovision са били предназначени изключително за техните членове. Въпреки това, когато Уставът бил изменен през 1988 г., към член 3 била добавен нов параграф (параграф б), съгласно който достъп на договорна основа до Eurovision може да бъде предоставян на асоциирани членове и на нечленуващи в EBU.

14. От материалите по делото следва, че откакто е създадено, М6 е подавало пет молби за членство в EBU като активен член (през 1987 г., 1988 г., 1990 г. и 1993 г.) Последната молба, подадена на 8 февруари 1993 г., е била отхвърлена с писмо от 6 юли 1993 г. Това писмо от генералния секретар на EBU изтъква по-специално, че: „В съответствие с вътрешните насоки на EBU, свързани с тълкуването на критериите, които трябва да се изпълнят, за да се получи членство, М6, като търговска излъчваща организация, трябва да бъде считана като очевидно (при липса на доказателство за противното) неизпълняваща изискванията за активно членство в EBU. (...) Наистина, за (Административния) съвет (на EBU) е ясно, че от 1990 г. М6 се промени в положителна посока както по отношение на покритието, така и по отношение на програмите, но Съветът не намери необходимите доказателства, за да стигне до противоположното заключение.”

15. С писмо от 27 март 1990 г. Antena 3 подава молба за присъединяване към EBU като активен член. На 4 април 1990 г. EBU го уведомява, че с оглед нуждата от адаптирането на някои правила на EBU, няма да се приемат нови членове преди началото на 1991 г. Накрая, молбата му за членство била отхвърлена с решение на Административния съвет на EBU, за което ищецът бил нотифициран с писмо от 3 юни 1991 г. Писмото изтъква по-специално, че „това решение се основава на факта, че Вашата организация не отговаря на задължението кандидатстващата организацията да обхваща цялото национално население, което е определено на първо място в член 3, параграф 3, буква а) от Устава на EBU като условие за приемането като активен член”.

16. Обратно на това, RTP и Telecinco никога не били подавали молби за членство в EBU.

Факти

17. След жалба от телевизионния канал Screensport, свързан с отказ на EBU и членовете Ж да му предоставят подлицензия за излъчване на спортни събития, на 12 декември 1988 г. Комисията изпраща на EBU първо изложение на възраженията, в което се декларира, че предоставянето на изключение от правилата за закупуване и използване на телевизионни права за спортни събития в рамките на системата Eurovision би могло да бъде предвидено, при условие че EBU и нейните членки поемат задължението да предоставят на тези, които не са членове, подлицензии за значителна част от въпросните права и при приемливи условия.

18. На 3 април 1989 г. EBU нотифицира Комисията за правилата си за придобиването на телевизионни права за спортни събития, за обмена на спортни предавания в контекста на Eurovision и за достъпа на договорна основа на трети лица до тези предавания, и едновременно с това поисква постановяване на решение, че липсват основания за предприемане на действия от страна на

Комисията, или при липса на такова, за освобождаване съгласно член 85, параграф 3 от Договора. Съгласно тези правила, достъпът на договорна основа на трети страни до телевизионните права за спортни събития, придобити от членове на EBU чрез споразумения, сключени в рамките на Eurovision, се извършвал по схема, според която EBU или нейни членове издават подлицензии, позволяващи на тези, които не са членове, да допълват техните собствени спортни и новинарски програми, доколкото самите те не придобиват права за излъчване на пазара. Според т. нар. принцип „ембарго“, нечленуващите получават по принцип само правото на непряко излъчване.

19. С писмо от 18 юли 1989 г. Комисията кани М6 да представи съображенията си относно обявените от EBU правила, регламентиращи договорния достъп на трети страни до правата за излъчване, придобити от EBU и нейните членове. На 15 февруари 1990 г. М6 изразява резерви относно тези правила и критикува дискриминацията, на която твърдяла че е подложена в сравнение с, и по-специално другите частни канали, които са активни членове на EBU.

20. С писмо от 29 юли 1989 г. Комисията нотифицира дружеството, контролиращо RTI (Fininvest) за съществуването на случая EBU/система Eurovision и за схемата за подлицензиране, която EBU е подготвяла за приемане, и го поканва да представи съображения по този въпрос в срок от шест седмици. На 29 януари 1990 г. Fininvest представя критични съображения. То отбелязва по-специално, че правилата, регламентиращи предоставянето на подлицензии били много общи, което не допуска подлагането им на сериозна оценка.

21. На 3 юли 1990 г. EBU приема първа схема за подлицензиране, която преди това е обект на дискусии с Комисията.

22. Със Известие 90/C 251/02 от 5 октомври 1990 г. (ОВ С 251, стр. 2) съгласно член 19, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първи регламент за прилагане на член 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204, наричан по-долу „Регламент № 17“), Комисията обявява намерението си да приеме решение съгласно член 85, параграф 3 от Договора относно правилата, за които е нотифицирана от EBU. След като получава критичните съображения от трети страни, Комисията организира заседание на 18 и 19 декември 1990 г., на което присъстват заинтересованите страни.

23. М6 представя писмени съображения пред Комисията с писмо от 5 ноември 1990 г., в което то изразява „най-крайните резерви за схемата за предоставяне на подлицензии на трети страни по отношение на спортните предавания на EBU, както е определено в брой С 251/2 на *Официален вестник на Европейските общности*“. М6 също взема участие в заседанието, проведено на 18 и 19 декември 1990 г.

24. RTI не представя писмени съображения пред Комисията. Независимо от това, то присъства на заседанието на 18 и 19 декември 1990 г.

25. С писмо от 5 ноември 1990 г. Telecinco представя съображения пред Комисията по случая EBU/система Eurovision. То поисква от Комисията да отхвърли молбата за освобождаване съгласно член 85, параграф 3 от Договора по отношение на

нотифицираните правила. Telesinco също присъства на заседанието на 18 и 19 декември 1990 г.

26. Antena 3 не представя писмени съображения пред Комисията, нито присъства на заседанието на 18 и 19 декември 1990 г.

27. На 24 юни 1991 г. Комисията изпраща на EBU второ изложение на възраженията, в което се декларира, че схемата за подлицензии „не била приемлива“. Впоследствие, на 8 ноември 1991 г. EBU представя нова схема, регламентираща достъпа на договорна основа за тези, които не са членове, в която, според Комисията, не присъстват повечето от клаузите, критикувани от заинтересованите трети страни в предходната подлицензионна схема.

28. Комисията приема решението след като на 26 февруари 1993 г. EBU представя нова версия на правилата на схемата за подлицензиране, които са редактирани съгласувано с Комисията.

Решението

29. Решението установява, че вътрешните разпоредби и другите правила на EBU, регламентиращи съвместното преговаряне, закупуване и споделяне на телевизионни права за спортни събития и свързаните споразумения между членове на EBU, подписвани поотделно за всеки конкретен случай, имат за цел и резултат значително да ограничат, а в много случаи дори да отстранят конкуренцията между тях, в нарушение на член 85, параграф 1 от Договора (точки 47, 48 и 49). В допълнение, съгласно решението, съвместното преговаряне и закупуване на права дава възможност на членовете на EBU да укрепят пазарните си позиции в ущърб на техните независими конкуренти (точка 51). Решението установява още, че правилата, регламентиращи членството в EBU (установени по-специално в член 3, параграф 3 от Устава Ж) частично нарушават конкуренцията по отношение на чисто търговските канали, които не са приети за активни членове (точка 50). На последно място, тя установява, че търговията между държавите-членки се засяга поради това, че система Eurovision се отнася до презграничното закупуване и използване на телевизионни права, и че това важи по-специално за съвместното закупуване и споделяне на права между членове от различни страни, и за обмена на съответния телевизионен сигнал между тях (точка 53).

30. При все това, тя счита, че системата Eurovision и нейните правила предвиждат редица ползи по смисъла на член 85, параграф 3, които се отнасят до съвместното закупуване и споделяне на права, както и до обмена на сигнал и преноса му по общата мрежа и до достъпа на договорна основа, предоставян на такива, които не са членове (точка 58).

31. Предоставеното освобождаване е придружено от две условия. На първо място, за EBU и за нейните членове съществува задължение да придобиват телевизионни права за спортни събития само чрез споразумения, които съдържат една от следните две възможности: или те да позволяват на EBU и нейните членове да предоставят достъп до телевизионни права на трети страни, или те да позволяват на собствениците на правата да предоставят достъп на трети страни в съответствие с условията на схемата за достъп, или при по-благоприятни условия за тези, които не

са членове, ако такива са одобрени от EBU (член 2, параграф 1). На второ място, решението установява задължение за EBU да съобщава на Комисията за всякакви изменения и допълнения на нотфицираните правила, за всички арбитражни процедури по спорове по схемата за достъп, и за всички решения по молби за членство на трети страни (член 2, параграф 2).

Ход на производството

32. М6, RTI, Telecinco и Antena 3 предявяват своите иски с иски молби, подадени в Секретариата на Съда съответно на 5, 16 и 18 октомври 1993 г.

33. На 25 януари 1994 г. Комисията прави възражение за недопустимостта на дело T-546/93.

34. С молби, подадени в секретариата на Съда на 9 февруари, 2 март и 10 март 1994 г., EBU, Radiotelevisione Italiana SpA (“RAI”) и Radiotelevisión Española (“RTVE”) искат разрешение за встъпване по делата T-528/93, T-542/93 и съответно по двете дела T-543/93 и T-546/93, в подкрепа на претенциите на ответника. Разрешението за встъпване е предоставено с определения на председателя на втори състав на Първоинстанционния съд, приети съответно на 28 март, 17 май и 6 май 1994 г.

35. С молба, подадена на 10 март 1994 г. в секретариата на Съда, Sociedade Independente de Comunicação SA („SIC”) искат разрешение за встъпване по дело T-542/93 в подкрепа на претенциите на RTI. Разрешението за встъпване е предоставено с определение на председателя на втори състав на Първоинстанционния съд на 13 юни 1994 г.

36. С определение от 29 септември 1994 г., Първоинстанционният съд (първи разширен състав) решава да разгледа възражението, направено от Комисията по дело T-546/93 заедно с преценката по същество.

37. Писмената фаза на производството по дела T-528/93, T-542/93, T-543/93 и T-546/93 приключва съответно на 19 август 1994 г., когато са подадени съображенията на М6 по становището при встъпване на EBU, на 2 март 1995 г., когато били подадени съображенията на Комисията от документа, представен от встъпилата страна SIC, на 14 август 1994 г., когато били подадени съображенията на Telecinco по становището при встъпването на RTVE, и на 9 март 1995 г., когато били подадени съображенията на Комисията и на встъпилата страна RTVE по документите, представени от Antena 3 на 13 и 20 февруари 1995 г.

38. След приключването на писмената фаза на производството по всяко от четирите дела и след изслушването на доклада на съдията докладчик, Съдът (първи разширен състав) решава да открие устната фаза на производството и поисква от Комисията да отговори писмено на две групи въпроси като мерки по организацията на производството.

39. Двете дела са обединени с определение на председателя на първи разширен състав на 11 април 1995 г. за целите на устната фаза на производството.

Искания на страните

40. По дело T-528/93, Мб твърди, че Съдът трябва:

- като предварителна мярка, да нареди на Комисията да разгласи Устава на EBU и другите правила, регулиращи системата Eurovision;
- да отмени решението от 11 юни 1993 г.;
- да осъди Комисията и EBU да платят съдебните разноски.

41. Комисията твърди, че Съдът трябва да:

- отхвърли молбата за предварителни мерки, подадена от Мб;
- отхвърли иска на последните;
- да осъди ищеца да плати разходите.

42. По дело T-542/93 RTI твърди, че Съдът следва да:

- осъди EBU да представи предварителното споразумение, сключено между RAI и Италианския национален олимпийски комитет за излъчването на спортни събития;
- отмени решението на Комисията от 11 юни 1993 г.;
- осъди ответника да плати разходите.

43. Комисията твърди, че Съдът следва да:

- обяви иска на RTI за недопустим;
- алтернативно, да отхвърли иска му за мерки за събиране на доказателства като недопустим и да отхвърли иска му като неоснователен;
- осъди ищеца да плати съдебните разноски;
- осъди встъпилата страна SIC да плати съдебните разноски, направени от Комисията по повод на нейното встъпване.

44. По дело T-543/93 Telecinco твърди, че Съдът следва да:

- обяви иска за недопустим;
- отмени Решение на Комисията от 11 юни 1993 г. и, най-общо, да предприеме всички мерки, които счита за необходими, за да възстановят правото за защита на конкуренцията на съответния пазар;
- осъди ответника да плати съдебните разноски;
- осъди встъпилата страна RTVE да плати своите разноски.

45. Комисията твърди, че Съдът следва да:

- отхвърли иска на Telecinco;
- осъди ищеца да плати съдебните разноски.

46. В молбата си по дело T-546/93, Antena 3 претендира, че Съдът следва да:

- отмени Решението от 11 юни 1993;
- осъди ответника да плати съдебните разноски.

47. В своите съображения по възражението за допустимост, направено от Комисията, Antena 3 твърди, че Съдът следва да:

- обяви възражението, направено от Комисията за неоснователно и да направи преценката за допустимост на иска заедно с преценката по същество;
- алтернативно, да обяви иска за допустим;
- задържи разноските.

48. Комисията твърди, че Съдът следва да:

- обяви иска на Antena 3 за недопустим или, алтернативно, да отхвърли иска като неоснователен;
- осъди ищеца да плати съдебните разноски.

49. SIC, встъпила в подкрепа на твърденията на RTP по дело T-542/93, претендира, че Съдът трябва да:

- обяви иска за основателен и съответно да отмени решението на Комисията от 11 юни 1993 г.;
- осъди ответника да плати съдебните разноски, включително тези, направени от встъпилата страна.

50. EBU, встъпила в подкрепа на твърденията на Комисията по дело T-528/93, претендира, че Съдът следва да:

- отхвърли иска на M6;
- осъди ищеца да плати съдебните разноски, включително тези, направени от встъпилата страна.

51. RAI, встъпила в подкрепа на претенциите на Комисията по дело T-542/93, твърди, че Съдът следва да:

- обяви иска на RTI за недопустим;
- алтернативно, да отхвърли иска като неоснователен;
- да осъди ищеца да плати съдебните разноски, включително тези, направени от встъпилата страна.

52. RTVE, встъпила в подкрепа на твърденията на Комисията по дела T-543/93 и T-546/93, претендира, че Съдът следва да:

- отхвърли исковете, предявени от Telecinco и Antena 3;
- осъди тези ищци да платят съдебните разноски, включително направените от встъпилата страна.

Допустимост

Допустимост на иска по дело T-546/93 (Antena 3)

Обобщение на аргументите на страните

53. Комисията, подкрепена по същество от встъпилата страна RTVE, счита, че искът на дружеството Antena 3 е недопустим поради това, че решението не засяга пряко и лично ищеца по смисъла на член 173 от Договора, както е тълкуван в установената съдебна практика още от Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197, 223). Освен факта, че то спада към обща, абстрактна група, включваща всички телевизионни дружества, конкуриращи се с EBU или с нейните активни членове за придобиването на телевизионни права относно международни спортни събития, Antena 3 не е доказало, че притежава определени качества, които са му присъщи, или че има обстоятелства, които го разграничават от всички останали лица и така я индивидуализира по начин, сходен с този на адресата на решението, по смисъла на посочената по-горе съдебна практика.

54. На първо място, решението не се произнася по законосъобразността на прилаганите от управителните органи на EBU правила за членство в конкретни случаи. Следователно, фактът, че молбата за членство на Antena 3 е била отхвърлена не го поставя в ситуацията, която го различава от всички останали конкуренти на EBU. На второ място, фактът, че Antena 3 извършва съществени обществени телевизионни услуги, притежавани от испанската държава, не му придава определени качества, които могат да го индивидуализират по начин, сходен с този на адресата на решението. Това не е единственият телевизионен канал в Испания с това качество, а също и други европейски предприятия са поставени при същите обстоятелства.

55. Комисията отбелязва още, че за разлика от M6, RTI и Telecinco, Antena 3 не е представило съображения след публикацията в съответствие с член 19, параграф 3 от Регламент № 17 и не се е явило на заседанието, проведено от Комисията на 18 и 19 декември 1990 г. Комисията признава, че по принцип, в контекста на конкурентното право, фактът, че предприятие, до което не е било адресирано

решението, е участвало в административната процедура по приемането на това решение, не е единственият фактор, който може да го индивидуализира за целите на член 173 от Договора. Независимо от това, Комисията счита, че в този случай единственият фактор, който би могъл да индивидуализира Antena 3 и да направи иска му допустим щеше да бъде неговото участие съгласно член 19, параграф 3 от Регламент № 17 в процедурата, в която решението е било прието. Ако Antena 3 беше упражнило предоставените му от тази разпоредба процесуални права, то със самата постъпка щеше да бъде индивидуализирано по начин, сходен с този на адресат на решението (Решение на Съда от 22 октомври 1986 г. по дело 75/84 Metro/Комисия, 75/84, Recueil, стр. 3021, точки 20 - 23).

56. Antena 3 изтъква, че дори ако решението не би могло да се приеме за решение, отхвърлящо исканията, отправени от него до Комисията съгласно член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 17 на 27 февруари и 2 март 1992 г., решението въпреки това го засяга лично по смисъла на съдебната практика по дело Plaumann, независимо от факта, че то не е участвало по своя воля в процедурата, посредством която решението било прието.

57. Въпросът, който действително е правилен, е не дали една страна е участвала или не в административната процедура по приемане на решение, а до каква степен това участие допринася третите страни, които не са били адресати на решението, да бъдат поставени в това, което решението Plaumann описва като „обстоятелства, които ги разграничават от всички останали лица и (решението) по силата на тези фактори ги индивидуализира по начин, сходен с този на адресата”. В това отношение, по дело 26/76 Metro/Комисия (26/76q Recueil, стр. 1875) 1875, Съдът на Европейските общности, за да приеме, че ищецът би могъл да предяви иск срещу решение на Комисията, адресирано до друго лице, взема предвид не само факта, че ищецът е отправил искане съгласно член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 17, но също и, между другото, факта, че неговото искане да се присъедини към въпросната системата за разпространение е било отхвърлено. По дело 75/84 Metro/Комисия, Съдът е приел, че ищецът е активно легитимиран, не само защото бил представил съображения съгласно член 19, параграф 3 от Регламент № 17, но също и по-специално защото неговото искане да се присъедини към въпросната системата за разпространение е било отхвърлено.

58. В настоящия случай, Antena 3 спада към по-малка група, в сравнение с тази, включваща всички останали телевизионни канали в отношение на конкуренция с EBU или нейни членове. То принадлежи към напълно определима група лица, които, преди приемането на решението, подават молби за присъединяване към EBU и Eurovision, чиито молби са били отхвърлени по дискриминационен начин макар те обективно да отговарят на определените изисквания за членство, и които впоследствие са били изключени от въпросната система. Самото съдържание на решението противоречи на аргумента на Комисията, че действителното приложение на правилата за членство на EBU не е предмет на решението. От точка 83 от решението следва, че прилагането на тези правила „по подходящ, разумен и недискриминационен начин” е предпоставка за предоставяне и продължаване на освобождаването по член 85, параграф 3 от Договора. Наред с това, по силата на определено нейно качество на оператор на „съществени обществени телевизионни услуги, зависещи от държавата”, което било споделено в Испания с единствения

испански член на EBU, Antena 3 е разграничено от всички други телевизионни канали. При тези обстоятелства, неговият иск следва да бъде обявен за допустим.

Съображения на Първоинстанционния съд

59. Според член 173 от Договора, всяко физическо или юридическо лице може да започне производство срещу решение, адресирано до друго лице, само ако въпросното решение пряко и лично засяга предходното. Тъй като решението е било адресирано до EBU, трябва да бъде преценено дали Antena 3 изпълнява двете условия, установени от тази разпоредба.

60. Според установената съдебна практика, разпоредбите от Договора относно правото на заинтересованите лица да предявят иск не трябва да бъдат тълкувани ограничително и по тази причина, когато Договорът не съдържа разпоредба, не може да се предполага съществуването на ограничение. Лицата, различни от тези до които е адресирано решение, могат да твърдят, че са лично засегнати единствено ако това решение ги засяга поради определени качества, които са им присъщи, или поради обстоятелствата, които ги отличават от всички останали лица и така индивидуално ги отличават по начин, сходен с този на адресата (вж. Решение на Съда по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, стр. 223 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 юли 1995 г. по съединени дела AITEC и др./Комисия, T-447/93, T-448/93 и T-449/93, Recueil, стр. II-1971, точка 34).

61. В настоящия случай, Antena 3 е предприятие, което се конкурира с EBU и с всички нейни членове на общия пазар. В по-тесния контекст на испанския пазар, то е пряк конкурент на RTVE, единственият активен член на EBU, който оперира на този пазар. Следователно, решението засяга неговата конкурентна позиция, доколкото позволява Antena 3 да бъде изключено от ползването на конкурентните предимства, произтичащи от членството в EBU посредством правилата в Устава на EBU, за които е получено освобождаване. Съответно, Antena 3 трябва да бъде определено като заинтересована трета страна по смисъла на първото изречение от член 19, параграф 3 от Регламент № 17, както самата Комисия признава. В това си качество Antena 3 е имало право да бъде приобщено от Комисията към административната процедура по приемането на решението. В същото му това качество, то трябва да бъде считано за лично засегнато от решението по смисъла на член 173 от Договора (вж., по аналогия, Решения на Съда от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, точки 24 - 26, и от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, C-225/91, Recueil, стр. I-3203, точки 18 - 20; вж. също в този смисъл Определение на Съда от 30 септември 1992 г. по дело Landbouwschap/Комисия, C-295/92, Recueil, стр. I-5003, точка 12).

62. Аргумент в подкрепа на противното не може да бъде извлечен от факта, че в настоящия случай Antena 3 не се ползвала от неговите процедурни права съгласно член 19, параграф 3 от Регламент № 17 и не е подало писмени или устни съображения по време на административната процедура за приемане на решението. Ако компетентността на определени трети страни, които се ползват от процедурни права в административната процедура, да започнат производство, зависеше от това дали те действително участват в тази процедура, това би било равносилно на въвеждане на допълнително условие за допустимост под формата на задължителна досъдебна процедура, която не е предвидена в член 173 от Договора (вж. Решения

на Първоинстанционния съд от 27 април 1995 г. по дело Comité central d'entreprise de la Société generale des grandes sources и др./Комисия, T-96/92, Recueil, стр. II-1213, точки 35 и 36, и по дело Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel и др./Комисия, T-12/93, Recueil, стр. II-1247, точки 46 и 47).

63. Процесуалната легитимация на Antena 3 се потвърждава също и от факта, че то подава молба за членство в EBU и неговата молба била отхвърлена преди приемането на решението. Това специфично обстоятелство също може да отличи Antena 3 по начин, сходен с този на адресата на решението, независимо дали решението се произнася по законосъобразността на прилагането в конкретни случаи от органите на EBU на правилата за членство, които решението освобождава (вж. Решения на Съда от 25 октомври 1977 г. по дело Metro/Комисия, точка 13 и от 22 октомври 1986 г. по дело Metro/Комисия, точки 18 - 23).

64. Наред с това Antena 3 е засегнато пряко от решението. По този въпрос е достатъчно да се отбележи, че има пряка причинна връзка между решението, което не предвижда приемане на мерки по прилагането му, и последиците върху конкурентната позиция на Antena 3.

65. От изложеното следва, че предявеният от Antena 3 иск трябва да бъде обявен за допустим.

Допустимост на иска по дело T-542/93 (RTI)

Обобщение на аргументите на страните

66. Комисията, подкрепена от встъпилата страна RAI, поставя под въпрос допустимостта на иска въз основа на това, че RTI, на първо място, не представя писмени съображения след публикацията, посочена в член 19, параграф 3 от Регламент № 17 и, на второ място, не прави никакви коментари по делото през време на заседанието, проведено от Комисията на 18 и 19 декември 1990 г.

67. На първо място, целта на публикацията, предвидена от член 19, параграф 3, е да позволи на Комисията да разполага преди приемането на решение с всички фактически и правни елементи, необходими Ж, за да приеме едно справедливо решение. Да се позволи предявяване на иск от заинтересована трета страна, която не се е ползвала от нейните процесуални права съгласно Регламент № 17 и която по своя воля не е представила писмени съображения по време на административната процедура би било равносилно на изопачаване на действията на съда на Общността. Контролът, извършван от Съда, няма да се съсредоточава повече върху спазването на въпросните права, а ще представлява алтернативна процедура на тази, предвидена в регламента. Единствената възможност, в която активното участие на заинтересованата трета страна не би могло да се сметне за необходима предпоставка за упражняване на нейното право да предяви иск е когато тя не е знаела за съществуването на процедурата по причини, които не зависят от нея.

68. На второ място, липсата на всякакви коментари от RTI по време на заседанието на 18 и 19 декември 1990 г. е равносилна на съгласие или, най-малкото, на липса на интерес от негова страна относно процедурата, което означава, че решението не може да се счита за такова, което го засяга лично.

69. На последно място, искът следва да бъде обявен за недопустим по заключение за противното от решение на Първоинстанционния съд от 19 май 1994 г. по дело Air France/Комисия (T-2/93, Recueil, стр. I-323 точки 44 - 46). В това дело, нито един от трите фактора, спрямо които Съдът поставя в зависимост допустимостта на иска, не е налице, а именно активно участие на ищеца в досъдебната процедура, оценка от Комисията, което изрично взема предвид положението на ищеца и активно участие на ищеца в обстоятелствата, които са били предмет на тази оценка.

70. RTI на първо място отбелязва, че е в отношение на пряка конкуренция на италианския пазар с единствения италиански член на EBU, RAI, както относно закупуването на телевизионни права, така и по продажбата на рекламно време. Следователно, това конкурентно отношение няма общ характер. То е конкретно повлияно от правилата на организация и функциониране на EBU.

71. Представянето на съображения след известието съгласно член 19, параграф 3 от Регламент № 17 и активното участие в заседанието би могло несъмнено да подкрепи идеята, че третата страна действително е засегната от процедурата и дори евентуално да оформи основата за презумпция, че тя има правен интерес. Независимо от това, те не могат в никакъв случай да бъдат издигнати по степен на необходимо условие за установяване на правен интерес за предявяване на иск. В това отношение, Решението от 22 октомври 1986 г. по дело Metro/Комисия, посочено по-горе (точка 21), следва да се тълкува в смисъл, че участието в административната процедура представлява допълнителен фактор при установяване на правния интерес за предявяване на иск и не е условие *sine qua non* за съществуването на този интерес.

72. Следователно, тъй като RTI е доказало, че е в положение, сходно с това на адресат на решението, като се отчитат неговите конкретни последици върху индивидуалното положение на RTI, не е необходимо да се прибегне до презумпцията за участието в досъдебната процедура.

73. Най-малкото, противно на твърденията на Комисията, участието в административна процедура би могло да се осъществи под формата само на присъствие. В настоящия случай това, че RTI не е изразило конкретна позиция или не е формулирало критични оценки, отразило факта, че по обективни причини, независимо от него, RTI не е могло да прецени с необходимата прецизност последиците от едно възможно решение за освобождаване към момента на публикация, съгласно член 19, параграф 3 от Регламент № 17. Във всеки случай, това отношение не може да бъде приравнено на съгласие, което, освен факта, че съгласието може да бъде предвидено единствено по отношение на окончателни мерки, подлежащи на съдебен контрол, би следвало да е резултат от изрично приемане или от актове, несъвместими с намерението да се търси обезщетение.

Съображения на Първоинстанционния съд

74. В настоящия случай не може да се оспорва, че решението засяга лично RTI по смисъла на член 173 от Договора.

75. Като телевизионен канал, конкуриращ се с EBU и с всички нейни членове в рамките на общия пазар, и с единствения активен член на EBU в по-тесния контекст на италианския пазар, конкурентното положение на RTI е засегнато от решението, доколкото то позволява RTI да бъде изключено от ползването на конкурентните предимства, произтичащи от членството в EBU посредством правилата в Устава на EBU, за които е получено освобождаване. Съответно, RTI е имало статус на заинтересована трета страна по смисъла на член 19, параграф 3 от Регламент № 17 и следователно имало право да бъде приобщено от Комисията към административната процедура по приемането на решението, положението, което го индивидуално го отличава по начин, сходен с този на адресата на решението (вж. точка 61 по-горе).

76. Единствено фактът, че RTI само е присъствало на заседанието, проведено от Комисията, без да заема конкретна позиция, не може да постави под въпрос това заключение. Процесуалното право, предвидено в член 19, параграф 3 от Регламент № 17, не е поставено в зависимост от някакво условие, свързано с начина за упражняването му.

77. Наред с това, RTI е засегнато пряко от решението, по същия начин както ищеца по дело T-546/93 (вж. точка 64 по-горе).

78. От изложеното следва, че предявеният от RTI иск трябва да бъде обявен за допустим.

По същество

79. M6 изказва четири правни твърдения за отмяна, включващи, на първо място, нарушение на процесуални правила за приемането на решението, на второ място, грешки и недостатъци в мотивите, които опорочават решението, на трето място, погрешно приложение на член 85, параграф 3 от Договора, и на четвърто място, нарушение на член 10 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

80. RTI изказва четири правни твърдения. Първото заявява нарушение на съществени процесуални изисквания, доколкото Комисията не се съобразила с процесуалното правило, установено в член 19, параграф 3 от Регламент № 17. Второто правно твърдение включва злоупотреба с власт, доколкото Комисията упражнява правомощията, предоставени Ж от Договора по запазване на конкуренцията, за да регулира съответния сектор. Третото правно твърдение се отнася до фактическа грешка при преценката на обстоятелствата, оправдаващи прилагането на член 85, параграф 3. Четвъртото правно твърдение се отнася до погрешно приложение на член 85, параграф 3, произтичащо от заявената фактическа грешка.

81. Telecinco изказва шест правни твърдения, като първото се отнася до нарушение на съществени процесуални изисквания, второто до очевидна фактическа грешка, третото до нарушение на правилата за конкуренция на Общността, по-специално член 85, параграф 3, членове 86 и 90 от Договора, четвъртото до нарушение на основния принцип за равенство на предприятията, петото до злоупотреба с

правомощия, и шестото до липса на компетентност на Комисията да приеме решението.

82. Antena 3 изказва четири правни твърдения. На първо място, то твърди, че решението е опорочено от очевидна грешка при преценката на фактическите обстоятелства. На второ място, решението тълкува очевидно погрешно член 90, параграф 2 от Договора и го прилага неправилно. На трето място, то тълкува очевидно погрешно член 85, параграф 3 и го прилага неправилно. На четвърто място, решението е опорочено от злоупотреба с правомощия.

83. Съдът преценява, че първо следва да разгледа правното твърдение, общо за четирите иска, изведено по същество от това, че член 85, параграф 3 от Договора е бил тълкуван погрешно и приложен неправилно. Ще бъде уместно да се преценят последователно двете части на това правно твърдение: първата се отнася до дискриминационния характер на правилата за членство в EBU, които, както се твърди, е следвало да изключат освобождаване съгласно член 85, параграф 3, буква а); втората част се отнася до това, че за целите на прилагането на тази разпоредба е взето предвид понятието за специфична обществена задача, която, съгласно решението, членовете на EBU трябва да изпълнят.

Правно твърдение относно нарушаването на член 85, параграф 3 от Договора

1. Правилата за членство в EBU по отношение на член 85, параграф 3, буква а) от Договора

– Обобщение на аргументите на страните

84. Всички ищци по същество твърдят, че изследването, което предприема Комисията, за да освободи правилата, установяващи условията за придобиване на активно членство в EBU, съдържащи се в член 3, параграф 3 от Устава по асоцииране, включва фактически и правни грешки и пропуски.

85. На първо място, решението погрешно констатира, че тези правила отразяват съществена разлика между телевизионни канали, на които им е възложена специфична обществена задача, както на членовете на EBU и новите търговски телевизионни канали, които по принцип не отговарят на условията, установени от тези правила. Независимо от това, според Мб и Antena 3, от Устава на EBU не следва, че на членовете на EBU им е възложена специфична обществена задача. Следователно, това е ново условие, добавено неоправдано от решението. Разгледано заедно с правилата за приемане на нови членове, установени в член 3, параграф 3 от Устава, това условие засилва дискриминационния характер на EBU и на системата Eurovision, доколкото то позволява новите канали да бъдат лишени *a priori* от активно членство в EBU поради търговския им характер, дори ако те действително изпълняват условията за активно членство, установени от тази разпоредба. Този дискриминационен характер се потвърждава от член 6, параграф 1 от Устава на EBU, който открито признава, че не всички членове на тази асоциация изпълняват условията за членство. Конкретният пример за това е Canal Plus.

86. На второ място, ищите твърдят, че Комисията не е направила обективна преценка както на положението на каналите, които не са членове на EBU, така и на положението на нейните членове, по отношение на правилата за членство, които са получили освобождаване. Ако тя е била направила тази преценка, щяло е неизбежно да констатира, че, на първо място, много от каналите, които не са членове, имат идентични характеристики с тези на някои членове на EBU, без обаче да са били приети в тази асоциация, и, на второ място, че някои членове на EBU в действителност не изпълняват условията, установени от член 3, параграф 3 от Устава. В това отношение RTI и Telesinco отбелязват, че италианското и испанското законодателство налагат на частните телевизионни притежатели на лицензии особено строги задължения по отношение разнообразяването на програмата и вътрешната продукция. Наред с това, ограниченията за излъчването на реклама са същите както за членове, така и за тези, които не са членове на EBU. Според тях, това е достатъчно, за да се постави под въпрос констатацията на Комисията, че в тези сфери има значителни разлики между търговските канали и каналите, членуващи в EBU.

87. Според Antena 3, пропускат да се извърши тази преценка противоречи на точка 83 от решението, която изисква Комисията да проверява по време на периода на освобождаване дали условията за членство на EBU се прилагат по подходящ, разумен и недискриминационен начин. Като е предоставила освобождаването, Комисията е трябвало да прецени, без да извършва някаква предварителна проверка, че това условие е било изпълнено.

88. Комисията твърди в отговор, че в контекста на решението, понятието „специфична обществена задача“ цели просто да обобщи правилата за членство, установени в Устава на EBU, и че в резултат на това то не може да представлява допълнително условие за активно членство в тази асоциация. Това понятие описва задълженията или тежестите, на които е подложено членството в EBU според член 3, параграф 3 от нейния Устав и във всеки случай не се слива с понятието „публично предприятие“ или с понятието „предприятие, на което е възложено оказването на услуги от общ икономически интерес“, фигуриращо в член 90, параграф 2 от Договора.

89. Що се отнася до критиката за съдържанието и приложното поле на нейната преценка на правилата за членство на EBU, Комисията твърди на първо място, че за целите на приложението на член 85, параграф 3 не е било задължително за нея да извърши систематична преценка на прилагането на тези правила от самата EBU. Следователно, тя е имала право законосъобразно да приеме решението, без да прецени приложението на член 3, параграф 3 от Устава на EBU във всеки конкретен случай.

90. По-специално, Комисията изтъква, че не е била длъжна да докаже, че всеки от членовете на EBU изпълнява условията, установени от съответните правила в Устава. Фактът, че по исторически причини член на EBU, като например Canal Plus, не изпълнява всички условия, установени от член 3, параграф 3 от Устава, не прави изцяло недействителен нейния анализ. Комисията безусловно допуска, въпреки това, че понастоящем може да има частни телевизионни канали, които също отговарят на въпросните условия. На последно място, тя отбелязва, че никога не се е произнасяла по въпроса дали има дискриминация, която облагодетелства

някои членове на EBU, които не отговарят изцяло на критериите за членство, които са в сила понастоящем.

91. От друга страна, Комисията признава, че тя е тази, която следи за спазването от всички заинтересовани страни на правилата за членство на EBU, които са освободени от решението. Във връзка с това, тя подчертава, че решението задължава EBU да информира Комисията за всички решения относно молби за членство от трети страни. В случай, че молба за членство в EBU получи несправедлив отказ, това не би довело до отмяна на решението. Всъщност, решението би било нарушено от EBU, неговия адресат.

92. EBU, като встъпила страна, счита, че решенията за приемане или за отказ на молби за членство, които тя приела съгласно въпросните правила за членство, са били правилно преценени от Комисията, не с оглед на основателност за всеки конкретен случай, а за да се ограничи групата за сътрудничество до това, което е нужно или дори необходимо, за да се осигури сплотеност и функциониране, които ще Ж дадат възможност да постигне своите цели. Доброто функциониране на системата, получила освобождаване, и поддържането на значителна конкуренция, зависи от това, което поставя под общ знаменател членовете на EBU, а именно изпълнението на специфична обществена задача.

Съображения на Първоинстанционния съд

93. В началото трябва да се изтъкнат две съображения. На първо място, предоставянето от Комисията на индивидуално освобождаване предполага, че споразумението или решението на сдружение на предприятия изпълнява всичките четири условия, установени от член 85, параграф 3 от Договора. Ако едно от четирите условия не бъде изпълнено, освобождаването трябва да бъде отказано. (Решение на Съда от 17 януари 1984 г. по съединени дела VBVB и VBVB/Комисия, 43/82 и 63/82, Recueil, стр. 19, точка 61; Определение на Съда от 25 март 1996 г. по дело SPO и др./Комисия, C-137/95 P, Recueil, стр. I-1611, точка 34; Решения на Първоинстанционния съд от 15 юли 1994 г. по дело Matra Hachette/Комисия, T-17/93, Recueil, стр. II-595, точка 104, и от 21 февруари 1995 г. по дело SPO и др./Комисия, T-29/92, Recueil, стр. II-289, точки 267 и 286). На второ място, в случаи като настоящия, където институциите на Общността разполагат със свобода на преценка, за да могат да изпълнят своята функция, спазването на гаранциите, предоставени от правния ред на Общността в административните процедури, придобива дори по-голяма значимост. Тези гаранции включват, по-специално, задължението на компетентната институция да прецени внимателно и безпристрастно всички съответни аспекти на дадения случай (вж. Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точки 14 и 26, и Решение на Първоинстанционния съд от 24 януари 1992 г. по дело La Cinq/Комисия, T-44/90, Recueil, стр. II-1, точка 86).

94. На следващо място, следва да се отбележи, че съгласно точка 50 от решението, „конкуренцията по отношение на чисто търговските канали, които не са приети за членове, е частично нарушена” от правилата за членство в EBU, тъй като тези канали не могат да участват в рационализацията и икономии, постигнати от система Eurovision. Съгласно точка 72 и последващите, въпреки това

ограниченията на конкуренцията, произтичащи от тези правила за членство, са необходими по смисъла на член 85, параграф 3, буква а) от Договора.

95. За да прецени законосъобразността на решението в това отношение, Съдът трябва първо да прецени, както е била длъжна да направи Комисията, дали тези правила за членство (цитирани в точка 10 по-горе) са обективни и достатъчно определени, така че да могат да се прилагат еднообразно и по недискриминационен начин по отношение на всички потенциални активни членове, в съответствие с установената съдебна практика (вж. например Решение на Съда от 25 октомври 1977 г. по дело Metro/Комисия, посочено по-горе, точка 20). Необходимият характер на ограниченията на конкуренцията, произтичащи от тези правила, не може да бъде преценен правилно, освен ако това предварително условие е изпълнено.

96. От прочита на решението Съдът веднага констатира, че Комисията не е извършила такава преценка.

97. На следващо място, той констатира, че съдържанието на трите условия, установени в член 3, параграф 3 от Устава на ЕВУ относно обхвата на населението, програмите и производството на излъчваните програми, не е достатъчно определено. Тъй като по същество те се отнасят до неопределени цифрово количествени критерии, те са неясни и неточни. Следователно, поради липсата на точни данни, те не могат да служат за основа на единно, недискриминационно прилагане.

98. Фактът, че ЕВУ, както посочва на заседанието, сама преценява за необходимо да формулира *ex post facto* бележка, тълкуваща първото условие за членство („вътрешни основни насоки”, установяващи задължението да се обхванат населението до 90 %) потвърждава тази оценка.

99. При тези обстоятелства, Комисията е трябвало да заключи, че дори не е била в състояние да оцени дали съответните ограничения са били необходими по смисъла на член 85, параграф 3, буква а) от Договора. Следователно, тя не е имала право да ги освободи на това основание.

100. По същите причини, Комисията не е в състояние да проверява по време на срока на освобождаване в съответствие с точка 83 от решението „дали условията за освобождаване продължават да бъдат спазвани и дали по-специално условията за членство (...) се прилагат по подходящ, разумен и недискриминационен начин”. Наред с това, тя признала на заседанието, че не е предприемала действия по повод на информацията, която получила съгласно член 2, параграф 2 от решението във връзка с решенията, приети от ЕВУ относно молбите за членство от трети страни.

101. Наред с това, точка 83 от решението показва, че Комисията погрешно е преценила, че е освободена от задължението да разгледа прилагането от ЕВУ на оспорените правила за членство по отношение на молбите за членство от новите телевизионни канали преди да предостави освобождаване. Всъщност, задължението, което тя е поела в тази точка от решението, да проверява, като условие за продължаване на въпросното освобождаване, дали условията за членство се прилагат по подходящ, разумен и недискриминационен начин, е

трябвало да я накара да се приеме за задължена да осъществи такава проверка преди да предостави освобождаване. Този подход е бил необходим още повече защото статусът на активен член на EBU се предоставя „с решение на Общото събрание, което приема решението си въз основа на предложение от Административния съвет” (Устав на EBU, член 3, параграф 12), което означава, че кандидатите за членство в EBU трябва да зависят от решенията, приети от орган, представляващ активните членове на тази асоциация (вж. в този смисъл решение по дело La Cinq/Комисия, точка 89).

102. От изложеното следва, че като не е разгледала първо дали правилата за членство са обективни и достатъчно определени, също и дали са такива, които могат да се прилагат еднообразно и недискриминационно, за да може на следващо място да прецени дали те са необходими по смисъла на член 85, параграф 3, буква а) от Договора, Комисията е основала своето решение на погрешно тълкуване на тази разпоредба.

103. Първата част на правното твърдение относно нарушение на член 85, параграф 3, буква а) от Договора трябва да бъде приета.

2. Понятието „специфична обществена задача” по отношение на член 85, параграф 3, буква а) от Договора

– Обобщение на аргументите на страните

104. Ишците по същество изтъкват, че понятието „специфична обществена задача”, за което се твърди, че е характерно за членовете на EBU, освен че е дискриминационно, е в страни от анализа, който Комисията е оправомощена да извърши съгласно член 85, параграф 3 от Договора. Решението е било основано на това понятие, за да облагодетелства предприятията членове на EBU, повечето от които са обществени, като ги извади извън приложното поле на член 85, параграф 1 от Договора в нарушение на принципа за равно третиране. Комисията не би предоставила освобождаването, ако не беше признала, че само предприятията, членуващи в EBU, притежават тази обща характеристика.

105. Твърди се, че посредством това понятие Комисията е приложила погрешно член 85, параграф 3 по настоящия случай, за да предостави освобождаване съгласно член 90, параграф 2 от Договора, тъй като членовете на EBU не са предприятия, на които им е възложена специфичната задача за оказване на услуги от общ икономически интерес по смисъла на последната разпоредба.

106. В това отношение, Telesinco твърди, че едно предприятие може да бъде сметено за изпълняващо специфична обществена задача, само когато публичен орган законно му възложи задачи или задължения, които то не би поело доброволно по друг начин. Следователно, доброволно приети решения или доброволно поети задължения от телевизионни канали по отношение на тяхното географско покритие, програми или вътрешна продукция, не могат да бъдат смятани като аспекти на специфична обществена задача, възложена на тези канали. При тези обстоятелства, едно изследване на националните правни норми, които уреждат различни телевизионни канали, които са членове на EBU, би било достатъчно, за да се заключи, че изпълняването на специфична обществена задача

не може да бъде смятано както за обща характеристика на всички членове на EBU, така и за характеристика, приложима единствено за тях.

107. В този контекст също се изказва недоволство, че решението не преценява привилегированото публично финансиране (държавна помощ, субсидии, разрешения на бюджетен дефицит, и т.н.), от което се ползват повечето членове на EBU. Според SIC, встъпила страна, ако евентуално бъдат наложени специфични тежести на членовете на EBU от публичните органи, тези органи също им предоставят твърде специфични компенсации. Тези компенсации представляват релевантен аспект по настоящия случай, който Комисията е трябвало да прецени внимателно и безпристрастно.

108. Комисията отбелязва, че ако конкурентните правила от Договора трябва да се прилагат еднакво към публични и към частни предприятия, това не означава обаче, че тя не може да взема под внимание, в рамките на процедурата по освобождаване съгласно член 85, параграф 3, специфичните отличителни черти на икономическия сектор, в който оперират публичните или частните предприятия и тежестите и задълженията, които имат, без да се нарушават специфичните разпоредби на член 90, параграф 2. По-точно, тя счита, че има право да взема предвид съгласно член 85, параграф 3, в контекста на конкретния сектор, позицията на група от предприятия в техните отношения както между самите тях, така и с трети страни, без това да нарушава принципа на равно третиране. Вземането предвид на отличителните черти на икономическия сектор по този начин не означава обаче, че в друг икономически сектор едно споразумение или ограничителна практика със същата цел непременно ще получи освобождаване.

109. Наред с това, решението не предрешава въпроса дали членовете на EBU могат или не могат да бъдат считани за предприятия, на които е възложено да оказват услуги от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора.

110. Във всеки случай, решението се основава само допълнително на „обществена задача“, израз, който в контекста на употребата му е само начин за обобщаване на условията, установени от член 3, параграф 3 от Устава на EBU за активно членство в тази асоциация. В настоящия случай, Комисията се ограничава до оценка на положителните последици от въпросните решения и споразумения и, допълнително, до преценка при изследването дали те са били необходими, на задълженията, произтичащи от членството в EBU.

111. На последно място, Комисията не е извършила подробен анализ на предполагаемата система на привилегировано финансиране на членовете на EBU в контекста на член 85, параграф 3, защото подходящата рамка за този анализ би била член 92 и 93 от Договора. Във всеки случай, ищите не са доказали, че системата за финансиране е привилегирована.

112. RAI, встъпила страна, отбелязва, че по силата на постоянната практика на Комисията, която била потвърдена по-специално с Решение от 25 октомври 1997 г. по дело Metro/Комисия, посочено по-горе (точка 43), оценките, които тя прави за целите на прилагането на член 85, параграф 3 също вземат предвид аспектите на ситуацията, попадащи извън сферата на конкуренцията, по-специално социално-

икономическите аспекти. Точно защитата на плурализма, задача, смятана за основна в контекста на аудиовизуалната политика на Общността, прави неизбежна оценката на разликите между телевизионните канали, преследващи обществена задача и чисто търговските канали. Във всеки случай, решението се основава главно на строго икономическите ползи, произтичащи от освободените решения и споразумения.

113. RTVE, встъпила страна, твърди, че понятието „обществена услуга” не може да се приравни на „задължение за обществена услуга”. Второто понятие от терминологията на Общността се намира в израза „услуга от общ икономически интерес”, който се съдържа в член 90, параграф 2 от Договора. Независимо от това, решението не изхожда от принципа, че всички членове на EBU са излъчващи оператори, на които им е възложена задача от общ икономически интерес, включваща задължения в техните устави, по силата на официален акт. То констатира, че някои членове на EBU са в тази ситуация, но само взема като отличителна черта на членовете на EBU спрямо търговските канали, самоналоженото решение на първите да предлагат разнообразни програми, непременно включващи по-малко популярни спортове, независимо от съотношението между техните производствени разходи и рентабилността им.

Съображения на Първоинстанционния съд

114. В рамките на правораздавателната компетентност, която Съдът обикновено упражнява, той преценява, че трябва също да разгледа *ex abundanti cautela*, поради това, че току що е констатирал нарушение на член 85, параграф 3 от Договора, оправдаващо отмяната на решението дали понятието специфична обществена задача, както е употребено в решението, представлява релевантен фактор, който може да бъде взет под внимание за целите на прилагането на член 85, параграф 3, по-специално по отношение на условието, определено в буква а). Ако то не е такъв фактор, Съдът ще трябва да заключи, че Комисията е допуснала явна правна грешка като е взела предвид този фактор, който може да изопачи нейната оценка на необходимия характер на ограниченията на конкуренцията, за които е предоставила освобождаване (вж. Решения на Първоинстанционния съд по дело La Cinq/Комисия, посочено по-горе, точка 63, и от 2 май 1995 г. по съединени дела NTN Corporation и Коюо Seiko/Съвет, T-163/94 и T-165/94, Recueil, стр. II-1381, точки 113 и 114).

115. Само от прочита на решението трябва да се приеме, че противно на твърдението на Комисията, понятието специфична обществена задача, което тя използва, се оказва основен елемент в мотивите на решението. Според мотивите (точки 5, 11, 19, 20, 45, 60, 72 и 74), изпълнението на специфична обществена задача дава на излъчващите оператори достъп до активно членство в EBU и пречките, свързани с тази задача, оправдават специалния статус на EBU с оглед правилата за конкуренция. Понятието специфична обществена задача, както е дефинирано от Комисията, следователно е основният фактор при определяне на бенефициентите на въпросното освобождаване.

116. Според решението, специфичната обществена задача се характеризира по-специално от „задължението да се предлагат разнообразни програми, включително културни, образователни, научни програми и програми, предназначени за

аудитория в малцинство, без никакво търговско послание, и да се обхващат всички жители в страната независимо от разходите” (точка 5). Следователно решението по същество възприема елементите на специфичната задача за оказване на услуги от общ икономически интерес, предвидена в член 90, параграф 2 от Договора, така както се тълкува от съда на Общността, а именно и по-специално, опериране „в полза на всички потребители на територията на съответната държава-членка (...) независимо от специфичните ситуации или степента на икономическа рентабилност на всяка отделна операция” (вж. Решение на Съда от 19 май 1993 г. по дело *Corbeau*, C-320/91, *Recueil*, стр. I-2533, точка 15). За да приеме, че условието, свързано с член 85, параграф 3, буква а) от Договора е било изпълнено, Комисията е взела предвид фактори, попадащи в приложното поле на член 90, параграф 2 от Договора.

117. Независимо от това, доколкото, според самото решение (точка 78), член 90, параграф 2 не е приложим, факторите, попадащи по същество в обхвата на тази разпоредба не могат да съставляват критерии за приложение на член 85, параграф 3, при липсата на друга аргументация по настоящия случай.

118. Признато е, че в контекста на цялостната оценка Комисията има право да се основе на съображения, свързани с преследването на обществен интерес, за да предостави освобождаване съгласно член 85, параграф 3 от Договора. Независимо от това, по настоящия случай тя е трябвало да докаже, че тези съображения изискват изключителни права за предаване на спортни събития, които решението разрешава в полза на членовете на EBU, и че тази изключителност е била необходима, за да им позволи справедливо възвръщане на техните инвестиции (точка 71).

119. Независимо от това, в своя отговор на поставения от Съда писмен въпрос относно нуждата от тази изключителност, Комисията, като се позовава на точка 24 от решението, само изтъква, че под определен „драг” покупката на телевизионни права върху спортни събития на много високи цени „вече не е икономически оправдана”, и че „понятието за справедливо възвръщане не може да бъде изразено като точна цифра”, но по-точно съответства на „глобално финансово равновесие сред излъчващите оператори”.

120. От тези сведения следва, че Комисията не се е основала на един минимален брой конкретни икономически данни, които биха могли да включват размера на инвестициите, направени от членове на EBU в техния икономически различен национален контекст, както и специфичните изчисления, установяващи съотношението между тези инвестиции и дохода, свързан с излъчването на спортни събития. При тези обстоятелства, мотивите на Комисията в това отношение дори не се поддават на контрол от съда на Общността в рамките, установени от съдебната практика.

121. Във всеки случай, няма да бъде оправдано Комисията да вземе предвид, за целите на освобождаването съгласно член 85, параграф 3, тежестите и задълженията, произтичащи за членовете в EBU в резултат на изпълнение на обществена задача, освен ако не изследва, внимателно и безпристрастно, както изисква посочената по-горе съдебна практика (в края на точка 93), останалите релевантни аспекти на случая, като например възможното съществуване на система

за финансови компенсация за тези тежести и задължения, без да се нарушават членове 92 и 93 от Договора. Независимо от това, Комисията, изрично изтъква, че не е било необходимо да изследва предполагаемото привилегировано финансиране на членовете на EBU, поради това, че единствената подходяща рамка за такова изследване би била членове 92 и 93 от Договора.

122. Наред с това, като освобождава правилата за членство, които не се поддават на еднообразно, недискриминационно прилагане (вж. точка 97 по-горе), решението не изключва нито излъчващите оператори, на които им е възложена обществена задача, призната от компетентните национални органи, да бъдат лишени от преимущества, произтичащи от членството в EBU, нито други излъчващи оператори, на които им липсва това качество, да продължат да се ползват от тези преимущества.

123. От тук следва, че като е използвала като критерий за предоставяне на освобождаване от правилата на член 85, параграф 1 от Договора само изпълняването на специфична обществена задача, определена по същество чрез позоваване на задачата за оказване на услуги от общ икономически интерес, посочена в член 90, параграф 2 от Договора, в настоящото дело Комисията е основала своите доводи на погрешно тълкуване на член 85, параграф 3 от Договора. Тази правна грешка вероятно е изопачила оценката, която тя е направила на необходимия характер на ограниченията на конкуренцията, на които тя предоставила освобождаване.

124. Втората част на правното твърдение относно нарушаването на тази разпоредба трябва да бъде прието.

125. От съображенията, формулирани по отношение на двете части на разглежданото правно твърдение, следва, че Комисията е заключила въз основа на погрешно тълкуване на член 85, параграф 3 от Договора, че ограниченията на конкуренцията, за които е предоставила освобождаване, по-специално тези, произтичащи от правилата за членство на EBU, са необходими по смисъла на тази разпоредба.

126. Следователно, решението трябва да бъде отменено и не е необходимо да се решава относно другите правни твърдения или да се изпълняват мерките по разследване, поискани от ищите.

По съдебните разноски

127. По силата на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане от спечелилата делото страна.

128. Тъй като Комисията е изгубила делото и ищите и SIC, встъпила страна по дело T-542/93, са заявили че тя трябва да плати техните съдебни разноски, тя трябва да бъде осъдена да поеме собствените си разноски и да плати разноските, направени от ищите и от SIC.

129. Тъй като М6 е направило претенция, че на EBU трябва да бъде осъдено да плати съдебните разноски, свързани с неговото встъпване по дело T-528/93, EBU трябва да бъде осъдено да поеме своите разноски и да поеме тези, направени от М6 във връзка с това встъпване. Тъй като RTI не е направило претенция, че RAI трябва да бъде осъдено да плати разноските, свързани с неговото встъпване по дело T-542/93, RAI трябва да се осъди да поеме само своите разходи. В контекста на неговото встъпване по дело T-543/93, RTVE трябва да поеме само своите разноски в съответствие с претенциите на Telecinco. Накрая, тъй като Antena 3 не е направила претенция, че RTVE трябва да бъде осъдено да плати разноските, свързани с неговото встъпване по дело T-546/93, тази встъпила страна също трябва да поеме своите разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи разширен състав) реши:

1. Отменя Решение 93/403/ЕИО на Комисията от 11 юни 1993 г. относно процедурата, предвидена в член 85 от Договора за ЕИО (IV/32.150 – EBU/система Eurovision).

2. Осъжда Комисията да заплати своите разноски, разноските, направени от ищците, и разноските, направени от встъпилата страна Sociedade Independente de Comunicação SA.

3. Осъжда Reti Televisive Italiane SpA да заплати своите разноски, направени във връзка с встъпването на Radiotelevisione Italiana SpA; осъжда Gestevisión Telecinco SA и Antena 3 de Televisión да поемат разноските, съответно направени от тях във връзка с встъпването на Radiotelevisión Española.

4. Осъжда встъпилата страна European Broadcasting Union да заплати своите разноски и разноските, направени от ищеца Métropole Télévision SA във връзка с неговото встъпване; осъжда встъпилите страни Radiotelevisione Italiana SpA и Radiotelevisión Española да поемат своите разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юли 1996 година.

Подписи